

**ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ
В ЧЕРНІГІВСЬКІЙ ОБЛАСТІ
СЛІДЧЕ УПРАВЛІННЯ**

14000, м. Чернігів, проспект Перемоги, 74

**ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру у вчиненні кримінального правопорушення**

м. Чернігів

«21» жовтня 2023 року

Слідчий у кримінальному провадженні – старший слідчий відділу СУ ГУНП в Чернігівській області майор поліції Клименко Валентин Павлович, розглянувши матеріали кримінального провадження, відомості про яке внесено 30.03.2022 до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 42022272010000049 за ознаками вчинення злочину, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 2 ст. 438 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні злочину, відповідно до ст. ст. 36, 40, 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

громадянину Російської Федерації,
Смирнову Костянтину Олексійовичу,
24.08.1978 року народження, уродженцю
Російської Федерації, Оренбурзької області,
м. Оренбург, який зареєстрований та проживає
за адресою: Російська Федерація, Оренбурзька
область, м. Оренбург, вул. Маршала Жукова,
буд. 36, полковник, начальник військової
поліції Центрального військового округу, -

про те, що він підозрюється в жорсткому поводженні з цивільним населенням та відданні наказу на вчинення інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, поєднаному з умисним вбивством, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 2 ст. 438 КК України.

**Фактичні обставини кримінального правопорушення,
у вчиненні якого підозрюється Смирнов К.О.:**

З 19 лютого 2014 року представниками Російської Федерації (далі – РФ) розпочато збройне вторгнення збройних сил РФ (далі – ЗС РФ), приховане твердженням керівників РФ про переміщення військових підрозділів в рамках звичайної ротації сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з військовослужбовцями Чорноморського флоту РФ та іншими підрозділами ЗС РФ здійснили блокування й захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечивши військову окупацію території Автономної Республіки Крим і м. Севастополя. 18 березня 2014 року РФ оголосила про офіційне включення Криму до її території.

Одночасно із цим, протягом березня та на початку квітня 2014 року, під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та ЗС РФ представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією, взяли під контроль будівлі, в яких знаходилися органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об'єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей України. 07 квітня 2014 року в м. Донецьку створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі за текстом – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року в м. Луганську – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі за текстом – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Внаслідок військових дій у період з травня по серпень 2015 року сили оборони України звільнили частину раніше окупованих територій Донецької та Луганської областей.

Датою початку тимчасової окупації РФ окремих територій України є 19 лютого 2014 року. Автономна Республіка Крим та місто Севастополь є тимчасово окупованими РФ з 20 лютого 2014 року. Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими РФ (у тому числі окупаційною адміністрацією РФ) починаючи з 07 квітня 2014 року, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII.

Надалі, 24 лютого 2022 року президент РФ оголосив початок так званої «спеціальної військової операції». Після цього, близько четвертої години ранку того ж дня, ЗС РФ, інші збройні формування РФ та підконтрольні їм угруповання іррегулярних незаконних збройних формувань розпочали широкомасштабне військове вторгнення на територію України, увійшовши з боку РФ, Білорусі та тимчасово окупованої території України, що супроводжувалось завданням ракетно-артилерійських ударів та бомбардувань авіацією об'єктів по всій території України.

24.02.2022 Указом Президента України № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» постановлено введення в Україні

воєнного стану із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб, який у подальшому неодноразово продовжувався та діє на теперішній час.

З того моменту сили оборони України здійснюють збройну відсіч вздовж всієї лінії фронту.

Факт широкомасштабного збройного вторгнення на територію України 24.02.2022 не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п. п. 17, 18 Наказу від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» (Україна проти РФ) та ін.)».

Відповідно до ст. 2 спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 р. ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Таким чином, з 19 лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією РФ проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм міжнародного гуманітарного права).

Згідно ст. 3 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 (далі – Конвенція) з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, у тому числі з особами зі складу збройних сил, що склали зброю, а також із тими, хто horsdecombat* унаслідок хвороби, поранення, затримання чи з будь-якої іншої причини, поведуться гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації, причиною якої слугують раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб:

- а) насилля над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури;
- б) захоплення заручників;
- с) наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження;
- д) засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні.

Згідно ч. 1 ст. 4 Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

У разі збройного конфлікту, який не має міжнародного характеру й виникає на території однієї з Високих Договірних Сторін, кожна сторона конфлікту зобов'язана застосовувати як мінімум такі положення:

Відповідно до ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 Конвенції, вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2-й цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Відповідно до ч. 1 ст. 16 Конвенції, поранені та хворі, а також інваліди та вагітні жінки перебувають під особливим захистом і користуються особливим шануванням.

Згідно зі ст. ст. 27, 29 Конвенції, особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства, залякування та образ. Сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поведження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Відповідно до ст. 31 Конвенції, жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Крім того, ст. 32 Конвенції визначає, що високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поведження з боку як цивільних, так і військових властей.

Згідно з преамбулою Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) (далі - Протокол) Високі Договірні Сторони підтверджуючи далі, що положення Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року та цього Протоколу повинні за всіх обставин цілком застосовуватися до всіх осіб, які перебувають під захистом цих документів, без яких-небудь несприятливих відмінностей, що полягають у характері чи походженні збройного конфлікту або у причинах, що висувуються Сторонами в конфлікті чи приписуються їм.

Відповідно до статті 146 Конвенції Високі Договірні Сторони зобов'язуються надати чинності будь-якому закону, необхідному для надання дієвих карних санкцій для осіб, які вчиняють, або наказують іншим учинити будь-яке серйозне порушення цієї Конвенції, визначеного в цій статті.

Кожна Висока Договірна Сторона зобов'язується розшукати осіб, яких обвинувачено у вчиненні або в наказі вчинити такі серйозні порушення, і представляють таких осіб, незалежно від їхнього громадянства, перед своїми

судами. Вона може також, якщо вона вважає це потрібним, і відповідно до положень свого законодавства, передати таких осіб для судового процесу іншій заінтересованій Високій Договірній Стороні за умови, що така Висока Договірна Сторона не має доказів, які давали б підстави для обвинувачення таких осіб.

Кожна Висока Договірна Сторона вживає заходів, необхідних для припинення всіх дій, які суперечать положенням цієї Конвенції, крім серйозних порушень визначених наступною статтею.

За будь-яких обставин обвинувачені особи користуються перевагами гарантій належного судового процесу та захисту, що надають не менше переваг, ніж ті, що обумовлені статтею 105, і ті, що випливають з Женевської конвенції про поводження з військовополоненими від 12 серпня 1949 р.

У ст. 147 Конвенції зазначається, що серйозні порушення, про які йдеться в попередній статті, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поводження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричинять великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Статтею 6 Закону України «Про правонаступництво України» від 12 вересня 1991 року Україна підтверджує свої зобов'язання за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України.

Додатковий протокол до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08 червня 1977 року. (Протокол ратифіковано із заявою Указом Президії Верховної Ради УРСР N 7960-XI (7960-11) від 18.08.89).

Крім того, статтею 51 Протоколу визначено, що цивільне населення й окремі цивільні особи користуються загальним захистом від небезпек, що виникають у зв'язку з воєнними операціями. З метою здійснення цього захисту, на доповнення до інших застосовуваних норм міжнародного права, за всіх обставин слід додержувати таких норм.

Цивільне населення як таке, а також окремі цивільні особи не повинні бути об'єктом нападів. Заборонено акти насильства чи загрози насильства, що мають головною метою тероризувати цивільне населення.

Цивільні особи користуються захистом, передбаченим цим розділом, за винятком окремих випадків і на такий період, поки вони беруть безпосередню участь у воєнних діях.

Заборонено напади на цивільне населення або на окремих цивільних осіб у порядку репресалій.

Присутність або пересування цивільного населення або окремих цивільних осіб не повинні використовуватись для захисту певних пунктів або районів від воєнних дій, зокрема, у спробах захистити воєнні об'єкти від нападу або прикрити воєнні дії, сприяти чи перешкодити їм. Сторони, що перебувають у конфлікті, не повинні направляти пересування цивільного населення або окремих цивільних осіб з метою спробувати захистити воєнні об'єкти від нападу чи прикрити воєнні операції.

Будь-яке порушення цих заборон не звільняє сторони, що перебувають у воєнному конфлікті, від їх правових зобов'язань щодо цивільного населення й цивільних осіб, у тому числі від зобов'язань вживати запобіжних заходів, передбачених у статті 57.

Крім того, статтею 75 Протоколу встановлено, що тією мірою, якою їх торкається ситуація, зазначена у статті 1 цього Протоколу, з особами, які перебувають під владою сторони, що бере участь у конфлікті, і не користуються сприятливим ставленням згідно з Конвенціями або згідно з цим Протоколом, за всіх обставин поведуться гуманно, і вони, як мінімум, користуються захистом, передбаченим у цій статті, без будь-якої несприятливої різниці, заснованої на ознаках раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії чи віросповідання, політичних або інших переконань, національного чи соціального походження, майнового стану, народження чи іншого статусу або на яких-небудь інших подібних критеріях. Кожна сторона має з повагою ставитися до особи, честі, переконань та релігійних обрядів усіх таких осіб.

Заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів:

а) насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема:

- а.1) вбивство;
- а.2) катування всіх видів - фізичні чи психічні;
- а.3) тілесні покарання;
- а.4) каліцтво;

б) знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поведіння, примус до проституції чи непристойне посягання в будь-якій його формі;

- с) взяття заручників;
- д) колективне покарання;
- е) погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Будь-яка особа, що піддається арешту, затриманню або інтернуванню за дії, пов'язані зі збройним конфліктом, має бути невідкладно проінформована зрозумілою їй мовою про причини вжиття таких заходів, за винятком випадків арешту або затримання за кримінальні правопорушення. Такі особи повинні бути звільнені у найкоротший строк і в будь-якому разі, як тільки обставини, що виправдовують арешт, затримання чи інтернування, стали недійсними.

28.02.2022 військовослужбовці угруповання військ «Центр» РФ до складу якого входили підрозділи від об'єднань, з'єднань і військових частин Центрального військового округу та зведені підрозділи федеральної служби

військ національної гвардії РФ, в складі яких перебував військовослужбовець Подгорний Денис Олександрович та Смирнов Костянтин Олексійович, на посаді начальника військової поліції Центрального військового округу, тимчасово зайняли територію населених пунктів [REDACTED], де перебували до 01.04.2022.

Так, перебуваючи в [REDACTED] 18.03.2022, невстановлені військовослужбовці ЗС РФ у кількості не менше 5 осіб, у період часу з 16 год. до 17 год., більш точний час досудовим розслідуванням не встановлений, прибули до помешкання родини [REDACTED], де на той час перебували цивільні особи [REDACTED].

Будучи озброєними вогнепальною зброєю невстановленого зразка, вказані військовослужбовці наказали вийти [REDACTED] з будинку та без дозволу власника двоє невстановлених військовослужбовців ЗС РФ провели обшук господарства.

Під час проведення обшуку будинку за адресою: [REDACTED] військовослужбовцями ЗС РФ виявлено військову сумку з речами Збройних Сил України, яка належала [REDACTED] як колишньому учаснику АТО/ООС. Надалі, перебуваючи на підвір'ї, військовослужбовці ЗС РФ, проти волі братів [REDACTED] поставили їх на коліна та направили на них вогнепальну автоматичну зброю невстановленого зразка з погрозою її застосування у разі невиконання їх вказівок. У подальшому до подвір'я вищевказаного будинку зайшов Подгорний Д.О., який поводив себе зухвало, кидався військовою формою, яку знайшли під час обшуку. Окрім того, невстановлені військовослужбовці ЗС РФ наносили при цьому [REDACTED] удари руками та ногами по різним частинам тіла останнього.

У подальшому до господарства зайшов військовослужбовець ЗС РФ за позивним «Закон» - Смирнов Костянтин Олексійовича, який діючи умисно, в порушення вимог ст. ст. 27, 29, 31, 32, 147 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 та ст. 51, ч. ч. 1, 2 ст. 75 Додаткового протоколу до Женевської конвенції від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08 червня 1977 року, підійшов до [REDACTED] та, розуміючи, що він є цивільною особою, яка перебуває під захистом, дізнавшись, що він є колишнім військовослужбовцем ЗСУ, учасником АТО, наніс йому один удар прикладом вогнепальної зброї невстановленого зразка в ділянку живота.

Після чого, Смирнов К.О. наказав Подгорному Д.О. та іншим невстановленим досудовим розслідуванням військовослужбовцям ЗС РФ доправити [REDACTED] до штабу, для подальших їх допитів.

Надалі, Подгорний Д.О. та інші невстановлені досудовим розслідуванням військовослужбовці ЗС РФ, за наказом Смирнова К.О. зв'язали [REDACTED] одягли на руки

кайданки та посадили їх до військового автомобіля «ТИГР». Провізши їх близько 200 метрів, пересадили до «БТР», одягнувши їм на голови мішки та, всупереч їх волі, невстановлені військовослужбовці ЗС РФ, у кількості не менше трьох осіб, привезли їх на територію [REDACTED] за адресою: [REDACTED]

[REDACTED] де завели до одного із приміщень, умисно позбавивши [REDACTED], можливості вільно пересуватись, вільно залишити вказане приміщення, тобто незаконно затримали (ув'язнили) та утримували до 21.03.2022.

Під час незаконного утримання невстановлені військовослужбовці ЗС РФ із застосуванням фізичної сили здійснювали допити [REDACTED] з метою отримання відомостей про військовослужбовців Збройних Сил України, учасників антитерористичної операції та отримання відомостей про причетних до знищення колони військової техніки ЗС РФ, наносивши при цьому їм удари руками по різних частинам тіла.

Крім того, Подгорний Д.О. та інші невстановлені військовослужбовці ЗС РФ утримували [REDACTED] в неналежних санітарних та температурних умовах, без можливості нормально справляти свої природні потреби, а також без надання відповідної медичної допомоги, яку вони потребували у зв'язку з отриманими тілесними ушкодженнями, із зав'язаними руками та очима, позбавивши їх можливості вільно пересуватись та перешкоджаючи їм обирати за своєю волею місце знаходження.

21.03.2022, у вечірній час, більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено, під час допиту [REDACTED] невстановлені військовослужбовці ЗС РФ, з метою отримання необхідних їм відомостей, наносили йому удари ногами, руками, вогнепальною зброєю невстановленого зразка по тулубу, ногам, рукам. Окрім того, застосували психічне насильство у вигляді погрози розстрілу з імітуванням досилання патрона в патронник. Не витримавши такі знущання, [REDACTED] сказав, що підірвав військову техніку ЗС РФ, хоча до даного діяння ні він, ні його брати ніякого відношення не мали.

У подальшому, через декілька хвилин, дізнавшись, що потерпілий сказав що підірвав військову техніку ЗС РФ, до [REDACTED] підійшов військовослужбовець ЗС РФ Смирнов К.О. та наніс йому удар кулаком в ділянку голови, а також наказав військовослужбовцям ЗС РФ вивести з приміщення [REDACTED], після чого невстановлені досудовим розслідуванням військовослужбовці ЗС РФ спричинили їм тілесні ушкодження.

Зокрема, у результаті нанесення ударів військовослужбовцями ЗС РФ [REDACTED] спричинено тілесні ушкодження у вигляді синця в правій скронево-виличній ділянці з поширенням на очну та праву приносову ділянки, [REDACTED] спричинено тілесні ушкодження у вигляді поверхневої забито-рваної рани правої бокової поверхні шиї, синців на обличчі, синця сідничної ділянки зліва, та [REDACTED] спричинено тілесні ушкодження у вигляді

рубця м'яких тканин нижньої третини правого передпліччя, які являються результатами загоєння ушкоджень.

Цього ж дня (21.03.2022), у вечірній час, більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено, військовослужбовець ЗС РФ з позивним «Закон» Смирнов К.О. діючи умисно, в порушення вимог ст. ст. 27, 29, 31, 32, 147 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 та ст. 51, ч. ч. 1, 2 ст. 75 Додаткового протоколу до Женевської конвенції від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08 червня 1977 року, розуміючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно-небезпечні наслідки своїх дій та бажаючи їх настання, усвідомлюючи, що [REDACTED] є цивільними особами, які перебувають під захистом, перебуваючи на території [REDACTED] за адресою: [REDACTED]

[REDACTED] віддав Подгорному Д.О. та іншим підлеглим невстановленим військовослужбовцям незаконний наказ позбутися [REDACTED], [REDACTED], шляхом їх розстрілу.

У подальшому 21.03.2022, у вечірній час, більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено, Подгорний Д.О. та інші невстановлені військовослужбовці ЗС РФ, в порушення вимог ст. ст. 27, 29, 31, 32, 147 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 та ст. 51, ч. ч. 1, 2 ст. 75 Додаткового протоколу до Женевської конвенції від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08 червня 1977 року, виконуючи незаконний наказ Смирнова К.О. та розуміючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно-небезпечні наслідки своїх дій та бажаючи їх настання, помістили [REDACTED] до багажного відділення невстановленого автомобіля, та всупереч їх волі вивезли в лісосмугу, що за околицею населеного пункту [REDACTED] де викопали в лісосмузі яму, дістали з автомобіля [REDACTED] та поставили їх на коліна поряд з викопаною ямою. Після цього, використовуючи вогнепальну зброю невстановленого зразка, на виконання наказу Смирнова К.О., здійснили постріли в [REDACTED] та скинувши тіла потерпілих до ями, закопали. При цьому один з братів [REDACTED] вижив та самостійно вибрався з місця поховання.

Вказаними діями [REDACTED] спричинено комплекс тілесних ушкоджень у вигляді двох наскрізних проникаючих вогнепальних поранень голови, які мають ознаки тяжких тілесних ушкоджень, за ознакою небезпеки для життя та знаходиться в прямому причинно-наслідковому зв'язку з настанням смерті.

Причиною смерті [REDACTED] стали наскрізні проникаючі вогнепальні поранення голови.

Вказаними діями [REDACTED] спричинено два наскрізні проникаючі вогнепальні поранення голови, які мають ознаки тяжких тілесних ушкоджень за

ознакою небезпеки для життя в момент спричинення та перебувають у прямому причинному зв'язку із настанням смерті.

Причиною смерті [REDACTED] є грубе руйнування головного мозку, внаслідок наскрізних вогнепальних поранень голови.

Вказаними діями [REDACTED] спричинено тілесні ушкодження у вигляді рубців м'яких тканин обличчя, які являються результатами загоєння ушкоджень.

Таким чином, Смирнова К.О. діючи за попередньою змовою з Подгорним Д.О. та іншими невстановленими військовослужбовцями ЗС РФ здійснив відносно [REDACTED] жорстоке поводження у формі заподіяння тілесних ушкоджень – спричинення серйозних травм тілу та здоров'ю потерпілих, фізичного катування та завдання тілесних покарань, а також здійснив віддання наказу на нелегальне ув'язнення (незаконне затримання) та вбивство потерпілих, чим порушив вимоги ст. ст. 27, 31, 32, 147 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 та ст. 51, ч. ч. 1, 2 ст. 75 Додаткового протоколу до Женевської конвенції від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977.

З огляду на викладене, своїми умисними діями, що виразились в жорсткому поводженні з цивільним населенням та відданні наказу про вчинення інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, поєднаному з умисним вбивством, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, Смирнов Костянтин Олексійович підозрюється у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 2 ст. 438 КК України.

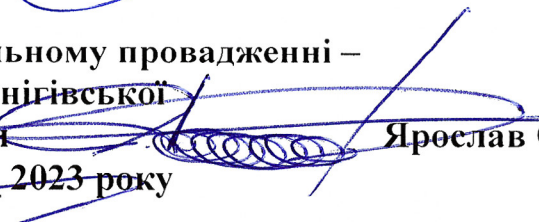
Слідчий у кримінальному провадженні -
старший слідчий відділу СУ ГУНП
в Чернігівській області
майор поліції

Валентин Павлович Клименко

ПОГОДЖЕНО

Прокурор у кримінальному провадженні –
прокурор відділу Чернігівської
обласної прокуратури

Ярослав Олександрович Помаз

« 21 » жовтня 2023 року

Одночасно, у відповідності до вимог ст. ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також

після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з дотриманням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний має також інші процесуальні права передбачені цим кодексом. Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Про повідомлення підозри повідомлено, копія повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____ Смирнов К.О.
«_____» годин «_____» хвилин «_____» _____ 2023 року.

Захисник _____ (_____)
«_____» годин «_____» хвилин «_____» _____ 2023 року.

Письмове повідомлення про підозру вручив,
права роз'яснив та вручив:

**Слідчий у кримінальному провадженні -
старший слідчий відділу СУ ГУНП
в Чернігівській області
майор поліції**

Валентин Павлович Клименко